

INSPIRATIE GEZOCHT?

Welke stap ga jij in het nieuwe jaar zetten om je dromen waar te maken? Op mijn site kun je heel veel **gratis** materiaal vinden.

- [schrijfveren](#)
- [heldenreis](#)
- [schrijftips](#)
- [artikelen](#) met schrijftips
- [schrijfboek](#)-besprekingen
- [TAW](#)-artikelen
- [interview](#) over TAW
- [interview](#) over Heldinne's Reis

Mijn [cursussen en e-books](#) kosten maar een **tientje**, en staan stikvol inspiratie.

Voor €27,50 kun je al een kort verhaal tot 1000 woorden insturen ter beoordeling. Met

zo'n eenmalig consult leer je al heel veel om weer grote nieuwe stappen te kunnen zetten.

Bij een eerste (eventueel eenmalig) consult voor een roman mag je tot 5000 woorden insturen, en krijg je nadien een gesprek (telefonisch of keukentafel), voor €82,50.

Heb je regelmatig ondersteuning nodig? Dan behoort ook een wekelijks telefonisch consult tot de mogelijkheden. €12,50 voor een gesprek van 15-20 minuten, met daarna nog een e-mail waarin je het besprokene kunt nalezen.

Alle cursussen zijn te bestellen door **€10** over te maken op NL90 INGB 0003 8794 67 tnv H. Kuipers, Groningen onder vermelding van de naam van de cursus.

WAARHEID

Ik plaatste van de week op Facebook een schitterende foto van Richard Ehrlich uit zijn [serie](#) *Homage to Rothko*. Iemand schreef eronder dat Rothko *a fraud and a sham* was. Waar ik het hartgrondig mee oneens was. Niet vaak in mijn leven heb ik zo'n transcendentale ervaring gehad als in de [Rothko Chapel](#) in Houston. Waarop hij keihard terugslaat met "bewijs": een [artikel](#) van John Robson, columnist bij een Canadese krant.

Als het stokpaard er nog niet was, dan kwam het nu keihard aangegaloppeerd.

Die Robson wil dat kunst ons beter en gelukkiger maakt. Dat wilden ze in de Sovjet-Unie ook. Of in nazi-Duitsland. Andere kunst was ontaard. God verhoede dat kunst de status quo aan de kaak stelt.

Het hele artikel riekt naar populisme. Robson is historicus, hij weet niet veel van kunst, zegt hij zelfgenoegzaam. Het is of ik [Halbe Zijlstra](#) hoor oren. Kunst, kunstopleidingen en musea kunnen best wegbezuinigd, die zijn maar voor de elite. En de elite, zo toont Robson aan, heeft er zelf immers geen verstand van!

Ook hier is weer de waarheid in het geding.

Als kunstenaars zich moeten aanpassen aan wat "het volk" mooi vindt, of "wil" (volgens degenen die over hen heersen, zogenaamd uit hun naam), is er niemand meer die vraagtekens zet bij de status quo. Is er niemand meer die de waanzin van de Trumps, Erdogans, Putins, Wildersens, Ruttes van deze wereld aan de kaak stelt.

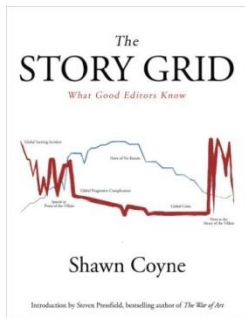
Natuurlijk mag kunst ook mooi zijn. De foto van Ehrlich is schitterend. Maar kunst moet nooit gemaakt worden ter wille van een

heersende klasse. Kunst moet de waarheid spreken.

Schrijvers, journalisten, schilders, fotografen – ze moeten de waarheid spreken. Want van de heersende klasse kunnen we dat niet meer verwachten.

SCHRIJFBOEK VAN DE MAAND

Een cursist maakte mij attent op het boek [The Story Grid: What Good Editors Know](#) van Shawn Coyne.

Het boek is in feite een bundeling van blog-posts, dus je kunt de hele inhoud ook [online](#) vinden.

Het kostte mij enige moeite om het boek uit te lezen. In het begin doet Coyne niets dan afgeven op literair schrijven. Het bekende afgeven op de elite, dat altijd samengaat borstklapperij in de trant van "ik weet alles beter."

Nu weten jullie al lang dat ik net zo graag literatuur lees als Nora Roberts of Leni Saris, maar dat wil niet zeggen dat ik me niet bewust ben van het verschil in kwaliteit, en van het verschil in genieten! Soms is een patatje mayo precies wat je nodig hebt, en soms wil je tongrolletjes met garnalen eten. Maar nee, literatuurschrijvers en -lezers zijn gevallen voor de Nieuwe Kleren van de Keizer, en alleen Coyne weet hoe je een echt goed boek schrijft.

Een Goed Boek is het boek met de meeste lezers. Judas van Astrid Holleeder is dus een véél beter boek dan [Judas van Amos Oz](#). En een boek waarbij de lezers op Amazon [schrijven](#) dat er een redacteur aan te pas had moeten komen (ik denk hier zelf aan de Da Vinci Code), is meestal een bestseller, dus zo zie je maar. Alleen maar een lezer die moet pronken met zijn eruditie.

In hoofdstuk 12 van de 70 komt hij eindelijk een beetje terzake. Je móet een boek schrijven in een bepaald genre, anders ben je verloren. Boeken die niet in een bepaald genre passen, worden alleen maar goed gevonden door elite lezers die elkaar napraten, trouwens toch een uitstervend kliekje.

Volgen er 14 hoofdstukken over Genre, en vooral over thrillers. Hij vertelt op zich wel praktische dingen over verplichte scènes volgens de conventies in bepaalde genres. Hij heeft zelf allerlei handige tools uitgevonden – ze staan online:

- het [klavertje 5](#) van genre
- the [foolscap global story grid](#) (zeg maar: story grid op folioformaat)
- het [story grid spreadsheet](#) van The Silence of The Lambs

Als je daar je verhaal op uitzet, weet je precies wat waar hoort, en schrijf je dus een bestseller.

Pas in de laatste 16 hoofdstukken zet hij uiteen hoe je werkelijk moet werken met het story grid, en hij werkt dat volledig uit aan de hand van The Silence of The Lambs, volgens Coyne het absolute meesterwerk der wereld-literatuur.

Oja, en in de epiloog vertelt hij nog even dat je misschien toch beter eerst een eerste versie kunt schrijven, en dan pas aan het ontleden moet slaan. Terwijl hij in de eerste hoofdstukken er constant op hamert dat je al die keuzes van tevoren moet maken: "*You can now see the entire form of your novel without having written a single word.*"

Het enige nuttige wat bij mij is blijven hangen, is dat er in de verschillende onderdelen van je boek – zowel groot als klein – altijd een verandering moet hebben plaatsgevonden. Van vrolijk naar droevig, van vertrouwen naar wantrouwen, van leven naar dood ... Dat geldt voor je begin, midden en eind, dat geldt voor je hoofdstukken, en dat geldt voor de scènes. Scènes waarin dat niet gebeurt, kunnen eruit volgens Coyne. Hoewel ik dan ook weer denk: het wordt een ademloze boel zo, een en al dramatiek, en het moet nog steeds erger worden ook. Dan krijgen we zo'n boek als [Geronimo](#), waarbij je aan het eind met lege handen staat.

Al met al een té voorschrijvend boek, dat – heel anders dan Heldenreis of Heldinne's Reis – zich alleen leent voor zeer conventionele genre-romans. Niks mis mee als dat is wat je graag schrijft, maar het is niet zo dat de Da Vinci Code nu opeens een meesterwerk is.

Waarom ik er dan toch zo'n lange bespreking aan wijd? Omdat ik vaak zie dat beginnende schrijvers zo wanhopig op zoek zijn naar dé formule om het allerbeste boek te schrijven, dat ze vergeten dat er iets is wat aan die bestseller vooraf gaat.

Schrijven.

Begin nu maar gewoon, houd het schema van de Heldenreis of Heldinne's Reis een beetje in de gaten voor wat waar hoort, en laat je boek organisch groeien.

Een bestseller is een boek dat goed verkoopt, eenvoudigweg omdat het goed verkoopt.

**A best-seller was a book
which somehow sold well
because it was selling well.**

Daniel J. Boorstin

blijf schrijven en creëren!
Hella Kuipers